

19,0%, Словенії - 20,9 %, Латвії - 28,1 %, Болгарії - 33,0 %, Польщі - 40,2 %, Чехії -35,0 % [5, ч.2, с.112].

З цього можна зробити висновок, що бюджетно-податкова система, зокрема міжбюджетні відносини в Україні свідчать про залежність місцевих органів влади від центрального бюджету, що пояснює утриманські настрої в багатьох з них, і тому обмежують і навіть гальмують економічний і соціальний розвиток регіонів. Підтримка регіонів шляхом бюджетного дотування малоперспективна [4].

Такий висновок підтверджує порівняння з країнами ЄС, оскільки переконливо свідчить, що реалізації ефективної політики регіонального розвитку перешкоджають надмірна централізація бюджетних рішень, низький рівень забезпечення місцевих бюджетів власними доходами, відсутність об'єктивної оцінки податкоспроможності регіонів, зокрема при наданні преференцій як галузям економіки, так і регіонам тощо [2, с.111].

Регіони України мають різні початкові можливості для економічного зростання, що зумовлює суттєві відмінності в їх податкоспроможності. Це, в свою чергу, вимагає при задіяні фінансових механізмів державного регулювання застосування регіонально диференційованого підходу. Держава, надаючи систематичну фінансову допомогу депресивним регіонам з метою забезпечення, перш за все, соціально-економічної стабільності, повинна дбати і про підтримку регіонів пріоритетного розвитку, що мають усі можливості для прискореного зростання, однак через відсутність належних фінансових ресурсів неспроможні їх реалізувати. Іншими словами, необхідно активно впроваджувати стимулюючу регіональну податкову політику, яка б сприяла зростанню власних доходів місцевих бюджетів, реальному зниженню податкового навантаження на суб'єкти господарювання, обгрунтованому приз-наченню податкових пільг.

Водночас, така регіональна політика має врахувати досвід країн ЄС, згідно з яким ще більший ефект в державні політиці стимулювання регіонального розвитку досягається шляхом посередництва прямого впливу бюджетно-податкової системи з опосередкованими засобами, спрямованими на створення сприятливих умов для розвитку приватного бізнесу.

Список використаних джерел:

- 1.Безрутенко С.М.,Клименко О.І., Овчаренко А.С. та ін./ Науково - практичний коментар Податкового кодексу України в 3-х томах.-К: Видавничий дім «Професіонал», 2011.
- 2.Сучасний стан та перспективи розвитку оподаткування в країнах ЄС:збірник матеріалів науково-методологічного семінару. - Ірпінь:Національний університет ДПС України, 2009.-153 с.
- 3.Висновки Рахункової палати України про виконання Державного бюджету України за 2011 рік//офіційний сайт Рахункової палати України//www.as-rada.gov.u.
- 4.Тарангул Л.Л. Оподаткування та регіональний розвиток (теорія і практика) /Л.Л. Тарангул: монографія. - Ірпінь: Академія ДПС України, 2003. - 286 с.
- 5.Сучасні виклики для України у сфері політики, економіки та права в умовах глобалізації:матеріали Міжнародної науково-практичної конференції: в 2 ч.- Ірпінь: Національний університет ДПС України, 2010.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОПЛАЧУВАНИХ ГРОМАДСЬКИХ РОБІТ ЯК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ПРАЦЮ

Котирло Оксана Олександрівна, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економіко-правових дисциплін НАВС

Процюк Тетяна Богданівна, кандидат економічних наук, старший викладач кафедри економіко-правових дисциплін НАВС

Одним з пріоритетних напрямків діяльності служби зайнятості є підвищення зацікавленості роботодавців у співробітництві з службою,

стимулювання підприємств, які створюють нові робочі місця, особливо для соціально-незахищених верств населення. Успішне вирішення проблем ринку праці, а отже і безробіття, базується перш за все на проведенні активної соціально-економічної (загальноекономічної) політики держави, спрямованої на розвиток економіки, пристосування її до потреб місцевого населення. Така стратегія потребує значного збільшення державних видатків з бюджету розвитку, створення ефективного механізму використання державних коштів. Економічна політика в інтересах зайнятості повинна бути спрямована на збільшення кількості сучасних ефективних робочих місць, а організація громадських робіт покликана створити додаткові робочі місця.

Тому для вирішення назрілих проблем зайнятості необхідно шукати нові шляхи удосконалення взаємодії соціальних партнерів з службою зайнятості, що приведе в кінцевому результаті до підвищення рівня зайнятості населення та зниження рівня безробіття.

Для подолання зростаючого безробіття, викликаного фінансово-економічною кризою, слід терміново вживати антикризових заходів: це оплачувані громадські роботи. Вони є ефективним засобом реалізації політики зайнятості населення, що сприяє мотивації до праці та трудовій адаптації безробітних, поліпшує їхній матеріальний стан.

Підвищення ролі оплачуваних громадських робіт в умовах фінансово-економічної кризи знайшло відображення в Законі України «Про внесення змін до деяких законів України щодо зменшення впливу світової фінансової кризи на сферу зайнятості населення» [1]. До статті 7 Закону України «Про зайнятість населення» було внесене доповнення щодо визначення оплачуваних громадських робіт як підходящої роботи для осіб, які не мають професії, або таких, які займали місця, що не потребують спеціальної підготовки та перебувають на обліку як безробітні більше дев'яти місяців, а також для громадян, які бажали відновити трудову діяльність після тривалої (більше 12 місяців) перерви (крім громадян передпенсійного віку).

Крім того, статтею 23 закону в практику національного ринку праці введена така організаційна форма, як загальнодержавні оплачувані громадські роботи, тобто роботи, які мають суспільно корисну спрямованість, відповідають потребам держави виходячи з її соціально-економічних пріоритетів та виконуються на об'єктах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Безробітні, які дадуть згоду на участь у загальнодержавних оплачуваних громадських роботах, будуть зніматися з обліку як безробітні з дня працевлаштування. Закінчення строку роботи на загальнодержавних оплачуваних громадських роботах буде вважатися втратою роботи з незалежних від застрахованої особи обставин. Оплачувані громадські роботи організуються для учнівської та студентської молоді, яка виявила бажання працювати у вільний від навчання час; осіб, які не мають роботи; пенсіонерів; інвалідів; зайнятих трудовою діяльністю осіб, які виявили бажання працювати у вільний від основної роботи час.

В свою чергу, оплачувані громадські роботи повинні мати суспільно корисну спрямованість, відповідати потребам певної адміністративно-територіальної одиниці та сприяти її соціальному розвитку. 10 вересня 2008 року постановою Кабінету Міністрів України № 839 було затверджено Положення про порядок організації та проведення оплачуваних громадських робіт, що дозволяє значно розширити обсяги проведення таких робіт як в людських, так і в фінансових ресурсах [2].

У Положенні чітко визначено напрями фінансування оплачуваних громадських робіт: фінансування витрат на оплату праці; сплату страхових внесків на державне соціальне страхування; оплату перших п'яти днів

тимчасової непрацездатності; а також, у разі потреби: оплата послуг перевезення або проїзду до місця проведення оплачуваних громадських робіт та у зворотному напрямку; придбання інвентарю; оплата проживання у гуртожитку.

Слід зазначити, що одним з пріоритетних напрямків діяльності служби зайнятості є підвищення зацікавленості роботодавців у співробітництві з службою, стимулювання підприємств, які створюють нові робочі місця, особливо для соціально-незахищених верств населення. Для вирішення проблем зайнятості слід шукати нові шляхи взаємодії соціальних партнерів з службою зайнятості.

В загальному, пріоритетними напрямками реформування українського ринку праці мають бути вдосконалення системи оплати праці, розширення можливостей отримання населенням офіційних основних і додаткових доходів, соціальна підтримка окремих груп, підвищення якості та конкурентоспроможності робочої сили, запобігання зростанню безробіття через створення робочих місць за рахунок різних джерел фінансування, впровадження механізмів звільнення і перерозподілу, реструктуризації економіки і піднесення вітчизняного виробництва.

Висок використаних джерел:

1. Про внесення змін до деяких законів України щодо зменшення впливу світової фінансової кризи на сферу зайнятості населення : Закон України від 25 грудня 2008 року // www.zakon.rada.gov.ua

2. Про затвердження Положення про порядок організації та проведення оплачуваних громадських робіт і визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України : постанова Кабінету Міністрів України № 839 від 10 вересня 2008 р. // www.zakon.rada.gov.ua

ФІНАНСОВА БЕЗПЕКА – НАЙВАЖЛИВІША ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ У СТАНОВЛЕННІ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Тихонова Олена Вікторівна, кандидат юридичних наук, доцент кафедри економічної безпеки ННПБКМ НАВС

У ст. 17 Конституції України визначено, що забезпечення економічної безпеки є однією з найважливіших функцій держави та справою всього українського народу. Проте категорія «економічна безпека» - дуже широке і містить одну з головних складових – «фінансову безпеку». Сьогодні, з огляду на події, які відбуваються у світі протягом останніх років (фінансова криза) доцільно вести мову про фінансову безпеку, як одну з гарантій становлення громадянського суспільства, забезпечити яку зобов'язана держава. Без реалізації цього завдання неможливо становлення здорового громадянського суспільства, адже будь-які негативні зміни у фінансовій сфері держави викликають ланцюгову реакцію від якої страждають всі члени суспільства.

Прагнення держави сформувати, так би мовити, «здорове» громадянське суспільство спрямоване на створення для окремих його членів належних умов для життя та реалізації своїх можливостей. Просте сьогодні бажання людини задовольнити свої потреби в сучасних післякризових умовах підштовхує її до реалізації нелегітимних, тобто тінювих економічних відносин, що сприяє зростанню нестабільності у суспільстві, криміналізації і, як наслідок, створення загрози економічній безпеці загалом та її окремим складовим елементам. Отже, будь-якому суспільству притаманна певна генетична структура, що формує потенціал його конфліктності (небезпеки) та, як противага, – потенціал безпеки.

Питанням фінансової безпеки та її ролі у формуванні громадянського суспільства приділяти увагу як вітчизняні, так і зарубіжні науковці серед яких Арсентьев М., Барановський О.І., Бінько І.Ф., Бурцев В.В., Дмитренко